

ת"פ 15286/01/13 - מדינת ישראל נגד גבריאל ברכה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15286-01-13 מדינת ישראל נ' ברכה
בפני כב' השופט עידו דרואן

מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד זנה	
נגד	
גבריאל ברכה	
ע"י ב"כ עו"ד מאיר-וולף ועו"ד גואר	הנאשם

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בינואר 2013 הואשם הנאשם בעבירה של אי-נקיטת צעדי זהירות בחיה, עקב אירוע מיום 30.9.11:

לפי הנטען, במועד זה בשעה 16:30, בחוף הים בהרצליה, רחץ הנאשם בים בעוד כלבו "מרלו" היה לידו, משוחרר ללא רצועה. למקום התקרבו המתלוננת שקד אבישר ובן-זוגה לידור דוד יחד עם כלבם "צ'יף" שהיה קשור ברצועה. מרלו רץ לעברם ותקף את צ'יף, ובעוד שקד ולידור מנסים לחלץ את צ'יף נשך מרלו את שקד וגרם לה לחתך עמוק באורך 1.5 ס"מ בשוק רגלה השמאלית, שהצריך תפירת המקום בהרדמה מקומית וטיפול באנטיביוטיקה.

נטען אפוא שהנאשם לא נקט אמצעי זהירות מפני הסכנה המסתברת שבכלב שהיה בחזקתו.

בתגובתו לכתב האישום מפי ב"כ עו"ד גואר, טען הנאשם שלא רחץ בים אלא היה על החוף, ושמרלו היה קשור ברצועה. הנאשם הכחיש את הנשיכה ואת הנזק הנטען.

הראיות:

המתלוננת שקד אבישר:

הודעותיה של המתלוננת הוגשו בהסכמה (ת/3-ת/4) חלף חקירה ראשית, והיא נחקרה נגדית.

בהודעתה הראשונה, שנמסרה למחרת המקרה, מסרה המתלוננת שכשהיתה על החוף בדרכה הביתה ננשכה ע"י כלב בברכה השמאלית. בעל הכלב (שלא היתה מחלוקת שהוא הנאשם) אמר ששמו הוא "אלי" וכשהתקשרה למספר הטלפון שמסר לה, טען שאינו יודע על מה מדובר.

בהודעתה השנייה, מיום 27.12.11, לאחר שהמתלוננת איתרה את פרטיו האמיתיים של הנאשם, התבקשה המתלוננת להרחיב ותיארה כיצד הלכה על החוף בדרך הביתה עם לידור וכלבו צ'יף, שהיה קשור ברצועה. לפתע רץ לעברם כלב משוחרר, קפץ על צ'יף ושכב עליו. המתלוננת ולידור סייעו לצ'יף להשתחרר והוא נעמד מאחורי המתלוננת, ואז ניסה מרלו לתקוף את צ'יף אך פגע בברכה השמאלית של המתלוננת בניבו וגרם לחתך. אז יצא הנאשם מהמים, תפס את מרלו ואמר למתלוננת שלא קרה לה כלום, אף שירד לה דם. הנאשם מסר ששמו "אלי" ואת הטלפון, אך במהלך השבועיים שחלפו מאז היה מנתק, לא עונה או מכחיש שזה הוא. רק כשאבי המתלוננת התקשר, הודה שזה הוא ומסר פרטי הכלב והוטריר שלו.

בעדותה מסרה המתלוננת שצ'יף היה קשור ברצועה אך ללא זמם. הנאשם היה בתוך המים, לא היה ליד הכלב ובוודאי שלא ניסה להפריד בין הכלבים. רק כשנוצרה ההמולה, התקרב הנאשם.

המתלוננת נשאלה לגבי התיאור המינורי שבתעודת חדר המיון לבין התיאור המאוחר של הפציעה (להלן) ואמרה שבמיון לא פעלו דבר פרט לפלסטר, אולי כי זה היה בראש השנה, ולכן פנתה לרופא פרטי שתפר את הפצע. המתלוננת הראתה את הצלקת בברכה השמאלית. המתלוננת עמדה על דעתה, שהנשיכה היתה של מרלו ולא של צ'יף, שכן מרלו קפץ לעברה מלפנים בעוד צ'יף היה מאחוריה.

העד לידור דוד, בן-זוגה של המתלוננת:

הודעת העד מיום 27.12.11 הוגשה בהסכמה חלף חקירה ראשית (ת/5) והוא נחקר נגדית.

העד מסר שהלך על החוף לקראת יציאה עם המתלוננת וכלבו צ'יף שהיה קשור ברצועה. כלבו של הנאשם הגיע מאחור ותקף את צ'יף, ורק לאחר כמה דקות התערב הנאשם ותפס אותו. אז שחרר הנאשם שוב את כלבו והכלב תקף שוב והפעם פגע במתלוננת, ואז הנאשם תפס אותו ממש, גיחך ואמר ש"זה כלום, זה סתם שריטה". יש לציין, שסדר הדברים אינו ברור לחלוטין מההודעה, בשל אופן רישומה והעדר כל ניסיון הבהרה מצד החוקר.

המתלוננת נפגעה מתחת לברך.

ניסיונות ליצור קשר עם החשוד לא הועילו, עד שאבי המתלוננת התקשר וביקש את פרטי הוטריר המטפל בכלב.

בעדותו מסר העד שמרלו תקף את צ'יף, לידור הצליח להרחיק אותו, אך הוא שב ותקף את צ'יף והפעם פגע במתלוננת ונשך אותה. מרלו המשיך לתקוף ואחרי כמה דקות הגיע הנאשם ותפס אותו. מרלו השתחרר מתפיסת הנאשם ותקף שוב אך הפעם לידור תפס אותו וצעק לנאשם שייקח אותו משם. בעת הפגיעה הנאשם עוד לא היה לידם ולידור לא ראה אם הגיע מהמים או מהחוף. היתה מהומה ובהלה גדולה. לידור עמד על כך שצ'יף היה קשור ברצועה, אך ללא זמם. לידור אמר שהופתע, שמרלו לא הגיע מולם, על-אף דברי המתלוננת. במענה לשאלה ישירה הבהיר לידור שאינו יודע באיזו משתי התקיפות של מרלו נפגעה המתלוננת.

הפציעה:

ביום האירוע פנתה המתלוננת למיון בבית חולים מאיר, שם נבדקה ונמצא "סימן נשיכה בשוק השמאלית ללא דימום"

(ת/2).

המתלוננת פנתה באותו יום לד"ר מוריס טופז, מומחה לכירורגיה פלסטית, שמצא "חתך עמוק באורך של כ-1.5 ס"מ" שנתפר למחרת בשישה תפרים בהרדמה מקומית (ת/6). ד"ר טופז מסר הסבר אפשרי להבדל הניכר בין ממצאי המיון לממצאיו שלו - לדבריו, הרופא במיון אינו מומחה בכירורגיה (דבר הלמד מפרטיו וחומתו) ואולי לא היה ער לתהליך הטבעי של סגירה מידית של הפצע החיצוני בדם קרוש ולא ידע שיש לבדוק ולטהר את החלל הפנימי של הפצע (שבמנגנון הפגיעה של נשיכה הוא בדרך כלל גדול יותר), אליו מוחדר זיהום בתהליך הנשיכה. טיפול החובה הבסיסי הוא שטיפת פני-הפצע בנוזל מחטא וטיפול אנטיביוטי, ודבר מאלו לא נעשה. הסיבה לכך שהתפירה נעשית יום לפחות לאחר הפגיעה, היא כדי שניתן יהיה לבדוק את קיום הזיהום לפני סגירת הפצע ותפירתו. ד"ר טופז פירט והסביר את מנגנון הפגיעה בנשיכת כלב ואת מאפייניו, ושלל אפשרות שהפגיעה נעשתה בשריטת ציפורניו של כלב (סימני שריטה הופיעה באחורי רגלה של המתלוננת).

גרסת הנאשם:

בהודעתו מיום 11.1.12 מסר הנאשם שעמד ממש על קו החוף, משקיף על בנו שגלש במים, כשכלבו קשור ברצועה אך ללא זמם. במקום עברו המתלוננת ולידור, כשכלבם לא היה קשור החל לשחק עם מרלו. התפתח בין הכלבים "שיח גרגורים", לא תקיפה, אך אחד מבני הזוג ניסה להפריד בין הכלבים ולפתע המתלוננת החלה לצרוח והראתה לנאשם את שוק רגלה, אך הוא לא ראה כל סימן.

הנאשם הודה שהתחמק מהמתלוננת במשך כחודש, עד שאביה יצר קשר וביקש לקבל את פרטי הווטרנר של מרלו כדי לדעת אם הכלב מחוסן. הנאשם הכחיש שמסר את השם "אלי" וטען שמסר את שמו האמיתי, גבי.

במענה לשאלה ישירה הודה הנאשם בחקירתו כי הודה בפני אביה של המתלוננת שכלבו נשך אותה, וש"מה היא בוכה, כולה שריטה". הנאשם טען, שמדובר בשריטה ולא בנשיכה, "היתה נגיעה קטנה ברגל שלה וקצת אדום", והנאשם לא יודע מי מהכלבים גרם זאת.

בעדותו הוסיף הנאשם שהיה בתוך המים עד ברכיו כשלושה-ארבעה מטר מהחוף, כשמרלו קשור ברצועה בת ארבעה מטר והנאשם מחזיק בה. המתלוננת נכנסה להיסטריה כשהכלבים החלו לנהום זה על זה, היא משכה את צ'יף והנאשם את מרלו, והרצועה של מרלו הסתבכה סביב רגלו של לידור. לפתע אמרה המתלוננת שנפגעה, אך הנאשם ראה שמדובר בשריטה בלבד. התקרית כבר אירעה על החול היבש.

הנאשם הכחיש את שאמר בהודעתו, בה מסר שהתחמק מהמתלוננת עד הפנייה מאביה.

דין ומסקנות:

האירוע היה ללא ספק מהיר וטראומטי. כיון שכך, אין משמעות של-ממש להבדלי גרסה שוליים בין דבריהם של המתלוננת ושל לידור. למעשה, לו היו דבריהם מתואמים לחלוטין היה הדבר מעורר חשד, ובמיוחד לנוכח זאת שהן הודעתו הראשונה של לידור והן הודעתה המפורטת של המתלוננת נגבו כשלושה חודשים לאחר המקרה.

עיקרי גרסאותיהם של המתלוננת ושל לידור מתיישבים היטב ויוצרים תמונה ברורה, לפיה כלבו של הנאשם התנפל על כלבם ופגע באקראי במתלוננת. שני העדים לא ניסו להגזים בתיאור, כמו למשל לטעון כי הכלב תקף במכוון את המתלוננת.

באשר לפגיעה, שוכנעתי מדבריו של ד"ר טופז כי אכן מדובר בנשיכת כלב, וכי הממצא המתואר במסמך מחדר המיון היה חלקי ורוחק מלספק. הצורך בשישה תפרים (הגם שאחד מהם 'ליתר בטחון' כיון שמדובר במפרק) מעיד כשלעצמו כי לא מדובר בשריטה בלבד או בפגיעה קלה, שלא ניתן היה לראותה במקום.

דבריו של הנאשם לקו בסתירות ובתמיהות:

ראשית, באשר למקום עמדו בעת מעשה. לדברי הנאשם הוא עמד בתוך המים במרחק של כשלושה-ארבעה מטרים מקו החוף, ובידו אחז את הרצועה של כלבו שאף היא באורך ארבעה מטר. אין מחלוקת, שהאירוע קרה על החול היבש. רק בחקירתו הנגדית חידש הנאשם וטען כי גם הכלב של לידור נכנס לתוך המים - גרסה שלא עלתה קודם לכן ושלא הוצגה לעדי התביעה. קשה לקבל את תיאורו של הנאשם והנתונים תומכים דווקא בטענות העדים, לפיהם כלבו של הנאשם היה משוחרר מרצועה והמגע בינם וכלבם לבינו היה על החול היבש, במרחק מהנאשם;

שנית, הנאשם הכחיש בפה מלא את שמסר בחקירתו, שנרשמה מפיו, נחתמה על-ידו והוגשה בהסכמה: אם בחקירה הודה בדברי העדים, לפיהם התחמק מניסיונות ההתקשרות של המתלוננת, חזר בו לחלוטין בעדותו;

שלישית, לא ניתן לקבל את טענת הנאשם לפיה ראה רק 'סימן אדום' או 'שריטה' על ברכה של המתלוננת. חתך עמוק, כפי שתיעד ד"ר טופז, מתיישב יותר עם דברי העדים בדבר דם שזלג. להזכיר, כי תחילה טען הנאשם בחקירתו כי כלל לא ראה סימן על רגלה של המתלוננת, ורק בתשובה לשאלות ישירות של החוקר הודה שבכל-זאת ראה 'סימן אדום' או 'שריטה';

לסיכום, אני קובע כי ניתן להשתית ממצאים עובדתיים על ראיות התביעה ללא כל סייג, על-בסיס אמון הניתן לעדי התביעה ושעדותו של הנאשם אינה נהנית ממנו. לפי ראיות אלו היה כלבו של הנאשם משוחרר מרצועה, תקף את כלבו של העד לידור ובמהלך האירוע גם נשך את המתלוננת בברכה וגרם לה את הפגיעה המתוארת.

אין חולק כי היתה קיימת חובת זהירות מושגית של הנאשם כלפי ציבור השוהים בחוף והמתלוננת בכללם וגם ב"כ הנאשם מסכימה לכך.

המשחרר את כלבו ללא רצועה וזמם בחוף ים הומה, בסביבת מבוגרים, ילדים וגם כלבים נוספים, מפר את חובות הזהירות המושגית והקונקרטית ויוצר מצב סיכון, שכל אדם סביר, אדם מן הישוב, יכול לזהותו. אין כל חשיבות לכך שמדובר בכלב מחוסן, שקט וחביב[1] - די בכך שבסביבה כה מרובת גירויים וכאשר השליטה המעשית בפועל אינה אפשרית, נוצר מצב מובהק של סיכון. הסיכון נוצר בעיקרו מחמת התנהגות הנאשם, ששטמ מידי במכוון וביודעין כל שליטה בכלב, באופן חסר אחריות ובלתי מתחשב בזולת. הנשיכה והנזק היו בהחלט בגדר הצפוי, אף שהתוצאה אינה נכללת ביסודות העבירה.

יש לומר בפה מלא כי גם בבחינה המחמירה של רמת הרשלנות, אל-מעבר לרמת הרשלנות האזרחית, נלכד הנאשם ברשת הפלילית (והשוו להלכה המנחה שנקבעה בע"פ 385/89 **אבנת נ' מ.י.** (1991)).

לנוכח המסקנה הנורמטיבית אליה הגעתי, מתייטר דיון מעמיק במשמעותן של נורמות נוספות החלות כאן, ובהן סעיף 11(א) לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג-2002 והתקנות שהותקנו לפיו, סעיף 9 לחוק עזר להרצליה (הסדרת מקומות רחצה), תשכ"ח-1967 וסעיף 7 לחוק עזר להרצליה (פיקוח על כלבים), תשנ"ד-1994. די אם אציין שהנאשם הפר את חובותיו לפי חיקוקים אלו, וכידוע - "הפרת הוראה חוקית מהווה על פי הדין אינדיקציה לקיומה של רשלנות" כפי שסוכם הכלל הידוע בקיצור בע"פ (ת"א) 70453/05 **יעקובסון נ' מ.י.** (2008).

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של אי-נקיטת אמצעי זהירות בחיה, לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ד, 19 יוני 2014, במעמד הצדדים.

[1] "שור תם" כלשונו של הש' הנדל בע"פ (ב"ש) 7332/0 **מ.י. נ' דניאל** (2001);